

Spenti álopsbogan og tað eydnaðist

Landsliðsvenjarin ásannaði eina ferð enn, at marginalirnir høvdu ikki verið við hansara monnum

Allan Simonsen var eitt sindur seinur til tíðindafundin eftir dystin. Nýggi venjarin hjá Bosnia, Faruk Hadzibegic, sum frammanundan øllum stríðnum og sundurliðingini á Balkan var ein kendur landsliðs-spælari á jugoslaviska landsliðnum, var vónbrotin, og tá hann noyddist at biða nakrar minuttir, áðrenn foroyški var venjarin var klárur, gjørdi hann ikki vandari enn at hann rýmði.

Føroyski venjarin var ovurfein, men hann duldí samstundis ikki fyri, at tað iðraði hann ikki so lítið, at hansara menn ikki høvdu vunnið:

– Eg havi sagt tað so ofta, og hóast vit aftur í dag fingi eitt gott úrslit, so er tað upp á sitt pláss at endurtaka, at marginalirnir vóru ikki á okkara síðu. Metingin frammanundan var, at mótstøðan hesa ferð fór at vera eitt sindur minni, enn hon var móti Skotlandi. Tí hildu vit tað vera ráðiligt at hava tveir spælarar heilt frammi, og tað eydnaðist væl. Mótstøðumennirnir vóru so góðir bóltspælarar, sum eg hevði roknað við, men teir vóru ikki so væl skipaðir og avgjördir í verjupartinum, og tað hevði eg eisini roknað við.

að við.

Sum yrkis-spælarar

Í eina heila viku hevði Allan Simonsen hesa ferð spælararnar undir hond. Niðurstøðan hjá venjaranum er, at spælararnir í sambandi við venjing og dystir og eisini, tá tað hevur snúð seg um hvíld og sosiala samveru, hava sýnt atburð, sum sómir seg yrkis-spælararum.

– Vit hava ein kanón góðan hóp, sum á allan hátt er væl samansjóðaður, og aftur í dag hildu spælararnir seg í mest sum øllum til tað, sum vit frammanundan høvdu tosað um. Tíverri er tað framvegis soleiðis, at vit hava óneyðuga stóra virðing fyri mótstøðumonnunum, og tað visir seg í, at vit leggja eitt sindur trivandi fyri, men tá spælararnir hava funnið út av, at mótstøðumennirnir eru at tosa við, so seta okkara menn alt størri dám á.

Landsliðsvenjarin visir eisini á framgongdina, sum hevur verið, hvat avrikunum í 2. hálvleiki viðvikur.

– Eg segði við spælararnar frammanundan dystinum, at hesa ferð var eg sera spentur uppá, hvussu teir fóru at standa seg í 2. hálv-

leiki, tí hetta hevur áður verið stóri trupulleikin, serliga tá tað hevur verið stutt millum dystirnar. Og eg má siga, at teir veruliga vistu, at framgongdin hevur verið stór. Vit settu dám á, og vit kundu væl havt skorað sigursmálið. Men so skal eisini leggjast afturat, at síðstu

lótuna snúði tað seg fyrst og fremst um athalda tætt, tí tá vóru okkara útlúgvaðir.

Tað gekk leingi, áðrenn tú skifti út?

– Eg eri altíð bangin fyri at broyta ov nógv, tí tað kann órógva skipanina av liðnum. Fram móti endanum vóru allir útlúgvaðir, og

kundi tiskil verið skiftir út, men eg valdi so bara at skifta tveir.

Avrikini

Allan Simonsen heldur, at talan fyrst og fremst var um eitt liðavrik, men hann dylir ikki, at enn eina ferð stóð Todi Jónsson sera sterkur í myndini, og so visir hann á, at John Petersen hesa ferð stóð seg so sera væl.

– Ofta er tað soleiðis, at spælarar fara niður við nakkanum, tá teir hava misnýtt eitt brotspark, men hjá John var tað mótstøtt, og hetta visir, at hann hevur stóra sinniliga styrki. Tað er ikki sum at siga tað at misnýta brotspark, men John, sum hevði spelt væl, var uppaftur betri, eftir at hann hevði misbrúkt.

Hvat heldur tú um málini, sum mótstøðumennirnir fingi?

– Í báðum førum var talan um persónlig mistøk. Tí betur kemur tað ikki fyri so ofta longur, at vit gera tæy, men hetta var ein áminning um, at tæy vera sektaði beinavegin.

Svangaskarði

Nógv bendir á, at hetta var síðsta ferðin, at landsliðið hevði Svangaskarð sum fastan heimavøll. Hesar síðstu ferðirnar hevur heimavøllurin á Toftum verið ein sannur skansi fyri

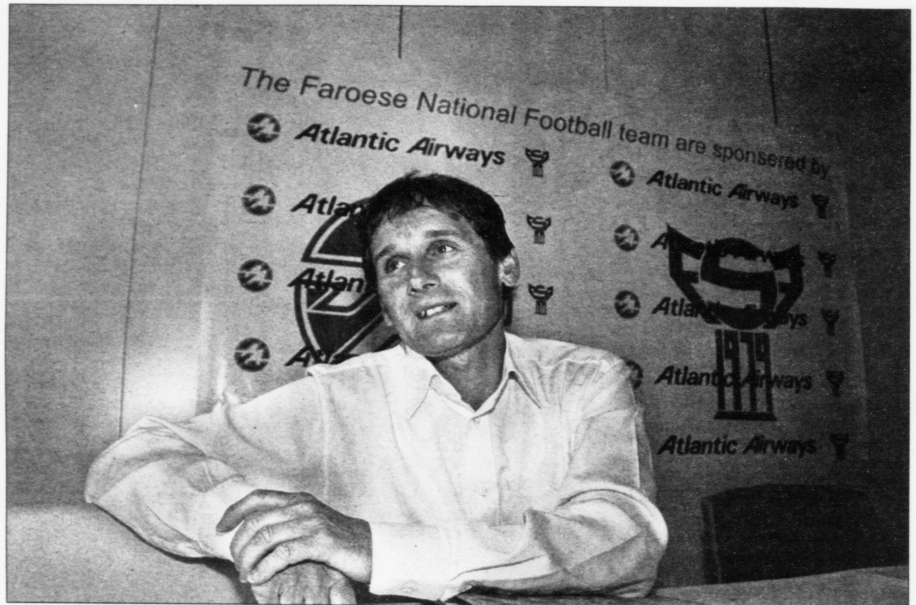
føroyska liðið, sum ikki hevur latið fleiri enn tvey mál fara ígjøgnum í nøkrum dysti síðani Jugoslavia vann 8-1 6. oktober 1996.

– Tað er náttúrligt, at heimavøllurin er í høvuðsstaðnum, men eg má siga, at eg havi verið sera feigin um tær tænar og ta samstarv, sum vit hava fingið her á Svangaskarði, var ummælið, sum venjarin gav toftafólki.

Marginalirnir

Allan Simonsen hevur so ofta tosað um marginalirnar, og at teir hava verið ímóti okkum, og tað er væl skiljandi, tí høvdu marginalirnir havt verið við føroyska liðnum hvørja ferð, so hevði óhugsandi stóðan, at Føroyar var á veg til EM endaspælið, ikki heilt óhugsandi:

A heimavølli móti Kekkia var javnleikurin so at siga stolin frá føroyingunum. Á útivølli móti Skotlandi vóru tveir bóltar á vøllinum, tá annað málið varð skotið, í Bosnia var tað sera óheppið, at bólturin rakti í hælina á Óla Johannesen og snýtti Jákup Mikkelsen, og soleiðis sum úrslitin hava verið hesar síðstu mongu ferðirnar, so kunnu vit ikki annað enn staðfesta, at tað var kleyvarskapur út um alt mark, at Føroyar skuldu tapa 5-0 í Estlandi. **jh**

– Tað er náttúrligt, at heimavøllurin er í høvuðsstaðnum, men eg má siga, at eg havi verið sera feigin um tær tænar og ta samstarv, sum vit hava fingið her á Svangaskarði, var ummælið, sum venjarin gav toftafólki

Hans Fróði Hansen taklar bosniska málskjúttan Elvir Bolic. Føroyska landsliðið hevur nú fingið trý stig burtur úr fyra teimum seinastu dystunum